

Athleticeko bigarren taldera 2005ean heldu zen Flaviano eta hurrengo denboraldian egin zuen debuta lehen taldearekin. Juanan RUIZ | ARGAZKI PRESS

infraganti JOANA FLAVIANO

Egonkortasuna bilatu nahi izan du Joana Flavianok Athletic utzi eta etorkizun profesionalean pentsaturik. Arkauteko Akademia eta eliteko futbola ez ziren bateragarriak eta azaroaren 25ean Euskal Selektzioaren elastikoarekin agurtu zen futbolari gisa. Lezamako zelaia, aldiz, Sevillaren aurka zapaldu zuen azkenengoz, azkena izango zela jakin gabe.

Nik utzi dut, nik nahi izan dudalako. Bakoi-tzaren araberakoa da, bakoitzak bere lehentasunak ditu. Batzuek nahiago dute futboleko 38 urtera arte jokatu eta gero lana egin. Nik ez, nik nire bizitza egonkortu nahi

nuen». Joana Flaviano (1990, Lezama) garbi mintzo da futbolari etapa bukatutzat eman ostean. Azaro amaieran hartu zuen erabakia, eta, hiru hilabete pasatu badira ere, nostalgia puntu batekin hitz egiten du. «Nik uste dut nahiko talde polita daukagula, beno, daukagula; ez dakit nola esan». Ohartu da bera ere kosta egin zaiola

Athleticekin distantzia jartzea, eta barrea eragin du Gasteizko Salburua parkean. Arkauteko Akademian dago, formakuntza fasean, oposizioak aprobatu ostean. Athletic eta formakuntza bateraezinak zirela-eta, futbolari agur esan behar izan zion denboraldi erdira iritsi aurretik. 2005ean iritsi zen klub zuri-gorrira eta 12 urte

geroago irten da. Tartean Italian urtebeteko esperientzia bizitzeko parada ere izan zuen: «Nik beti pentsatu dut ez nintzela futbolarik biziko. Orduan, betidanik izan dut buuruan futbolarik esperientzia berriren bat bizitzeko aukera emanez gero, aprobetxatzea. Berdin zitzaidan Txina, Japonia, Ingalaterra edo Italia izan. Eta guztia presaka prestatu nuen, asko pentsatu gabe».

Torres Calcio taldearekin aritu zen denboraldi batez, Italiako Serie A ligan, 2014-2015 denboraldian. Ligan bigarren postuan geratzetik zetorren taldea, eta aurrez zazpi aldiz irabazia zuen txapelketa. Flavianoaren urtean ligan zortzigarren geratu ziren eta ekonomikoki arazoak izan zituztela ere aitortu du –«fama eskasa merezita dute»–; pentsa, 2015ean gorengo mailatik kanporatu zuten taldea finantziazio arauak ez betetzeagatik.

Baina baikorra da Flaviano eta oso gustura aritu zela nabarmendu nahi izan du. «Badakizu, zer esan Sardiniari buruz... Luxu bat da». Athleticeko ateak irekita joan zen Italiara eta etxera itzuli eta urte beterra Liga bereganatu zuen «nire bizitzako» taldearekin. Bere bigarren eta taldearen bosgarrena. Lesioak tarteko (bi oinetako tendoiak hautsi zituen denbora gutxiren buruan), iaz arte ez zuen jarraitutasunik eskuratu, «hala ere, bigarren Liga hura neureago sentitzen dut 2006-2007koa baino. Hor umeagoa nintzen, noizean behin jokatzeko nuen, eta ez nintzen kontziente. 2017an beste erantzukizun batzuk nituen taldean, eta nahiz eta tendoiak hautsi eduki nuen eta min hartuta egon denboraldiaren zati handi batean, izugarria izan zen».

Lesiotik guztiz errekupe-
tuta, eta Iraia Iturregi, Eli Iba-
rra eta Irune Murua bezalako
jokalarien erretiroarekin lotu-
rik, taldeko beterranoen artean
zen sasoi honetan Flaviano.
Hori bai, inoiz ez dela kexatu
adierazi du, beti minutu asko
izan dituelako, «eta eskertzen
da, batez ere lesio garrantzitsu
batetik errekupe-
ratzen zarene-
an». Joseba Agirreren plante-
amenduan ezinbesteko pieza
izan zen sasoi honetako aurre-
neko hamar neurketetan; be-
deratzitan hasieratik aritu zen.
Lezaman Sevillaren aurka 2-1
irabazitako partida izan zen
etxean jokatu-
tako azkena, be-
rak jakin gabe. Espanyolen ze-
laian jantzitako elastiko zuri-
gorria ez zuela berriro soinean
jarriko ere ez zekien, ez futbo-
lean aritzeko, behintzat.

EUSKAL SELEKZIOA

«Euskal Selekzioaren neurke-
tan banekien nire agurreko
norgehiagoka zela, baina ingu-
ruko inork ez zekien. Oso go-
gorra izan zen, burua ez neu-
kan nire lekuan. Banekien
futbol botak berriro jantziko
ez nituela eta urduritasuna
areagotu zitzaidan, baina ikus-
leek ez zekiten, taldekideek ez-
ta... Pena apur batekin bizi
izan nuen, guztia barruan
mantentzea oso lan nekeza
izan zelako. Eta hobe zen ezer
ez esatea, %98an zegoelako
guztia». Lehen aldiz jantzi
zuen selekzioaren elastikoa,
«aurrekoetan lesioek deialdi-
tik at utzi ninduten-eta». Bada,
hamabi urteko ibilaldia Txek-
iar Errepublikaren aurka Ipu-
ruan eskuratutako garaipena-
rekin itxi zuen.

Azaroaren 25ean, beraz,
behin betiko utzi zuen goi-
mailako futbola. «Hasieran
horri buruz hitz egiten nuen
bakoitzean hunkitu egiten

Gasteizen egiten du egunerokoa lezamarrak. Juanan RUIZ | ARGAZKI PRESS

nintzen», azaldu du. «Ez nuen
pentsatzen hain txarto pasako
nuenik. Hamabi urtean zehar
egunero entrenatzen jardun
naiz, astebururo jokatzeko, bi-
daiatzeko. Egunero Athleticen.
Errutina baino, nire bizitza
izan da».

Kostatu zaio eguneroko be-
rrira moldatzea, baina goza-
tzen ari da. «Lehen ezinezkoak
zitzaizkidan planak egin ditza-
ket, esaterako. Eta nahiz eta ez
naizen berandu jaikitzea, la-
runbatean esnatu eta entrena-
mendurik ez duzula jakitea...». Ezin
dio barreari eutsi, nahiz
eta argitzen duen beste hamai-
ka kirol praktikatzeko hasia de-
la: «Kirola beti egongo da nire
bizitzan [Jarduera Fisikoaren

eta Kirolaren Zientzietan li-
zentziatua da]. Futbolarekin
erreprometuta bezala egon
naiz, lesionatzeko arriskuaren-
gatik. Nahiz eta orain ere kon-
tu handiz aritu behar dudana,
formakuntza medio, trail las-
terketetan, adibidez, parte har-
tu dezaket».

MASTER CUP PILOTA TXAPELKETA

Beste kirolekin aritzearen bai-
tan dago Master Cup pilota
txapelketan parte hartzearen
arrazoia. «Ezagun bat aritzen
da antolatzen, eta futbola utzi
nuenean segituan etorri zi-
tzaidan animatzera. Azkenean
izena eman nuen erdi konpro-
misoz eta txikitako oroitzape-
nak gogoratzea polita izan

**Lagun batek eskatuta eta erdi konpromisoz
Master Cup pilota txapelketan izena eman
zuen. Trial lasterketak ere gustuko ditu eta
kirolarekin estuki lotuta jarraitzen du**

**Flavianok berak bakarrik zekien Euskal
Selekzioarekin jokatu-
tako neurketa azkena
izango zela: «Burua ez neukan bere tokian,
barruan guztia gordetzea lan nekeza izan zen»**

da». Izan ere, galdu egin ditu
estreinako bi neurketak, eta,
beraz, hasi bezain pronto
amaitu da frontoietako ibilbi-
dea. «Ez daukat denbora eta
gogo gehiegi zerbait serio mo-
duan hartzeko. Txikitari bai
aritzen nintzen, eta heldu zen
une bat non futbola edo esku
pilota aukeratu beharra izan
nuen». Jakina da, jada, zer au-
keratu zuen lezamarrak.

Txapelketan parte hartuz,
emakumezkoen kirol proiektu
bat babestu du. Aurrerapauso
oso txikiak eta geldoak ema-
ten direla uste du, eta futbola-
ren kasua beste esparruetara
ere zabaltzeko beharko litzateke-
ela. «Ez dira pausu itzelak, bai-
na ni Athleticera heldu nintze-
nean ez geneukan soldatarik.
Irabazten genuen partida ba-
koitzeko ordainsariak geneuz-
kan, baita kanpoan berdinduz
gero ere. Orain zerbait behin-
tzat normalizatu da egoera,
kontratu eta soldatekin».

Oraindik, ordea, ez da nahi-
koa futbola ofizio bilakatzeko.
Eta urrutia ikusten du helburu
hori. «Oso zaila da klubek
hainbeste diru ordaintzea guk
gure bizitza guztian lanik ez
egiteko moduan. Ezinezkoa
da», onartu du akademiara
itxuli aurretik, formakuntza fi-
sikoarekin jarraitzeko.

Nostalgia puntu batekin jo-
an da. Athletic eta Atletico Ma-
drilen arteko lehian (2-2) talde-
kideek eta zaleek idatzitako
mezuak irakurtzean, jokatzeko
gogo berpiztu zitzaizola ere
onartu digu. •

Ane Urkiri Ansola